

РЕШЕНИЕ

№ 23110

гр. София, 09.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в публично заседание на 08.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **869** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДВП) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. М. Т., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], общ. Столична, [улица] срещу Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM-1482464/21.12.2025 година по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДВП от мл.автоконтрольор в отдел „ПП“ СДРВ, с която е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

В жалбата са наведени твърдения за незаконосъобразност на обжалваната ЗППАМ, поради липса на предпоставките за издаване на същата. Сочи се, че обжалваната заповед е непропорционална. Прави се искане за отмяна на ЗППАМ.

В съдебно заседание, жалбоподателят и неговия процесуален представител, молят за отмяна на процесната ЗППАМ, като се излагат аргументи, че акта е издаден без да са налице основания. Претендират се разноски.

Ответникът – Е. В. С. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДРВ, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 21.12.2025г. е издадена ЗППАМ № GRAM-1482464/21.12.2025г. от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДРВ, въз основа на издаден АУАН серия GA, № 4885308 от 21.12.2025г., против А. М. Т.. Видно от изложеното в АУАН на 21.12.2025г. в [населено място] по [улица], Т. е управлявал МПС „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС], лична собственост, с посока на движение от [улица]към [улица], като при проверка на водача за установяване на употреба на

наркотични вещества или техните аналози с техническо средство DrugTest 5000, № ARLN-0103, проба № 334- уредът е отчетел положителен резултат за „Бензодиазепини“. На водач е издаден талон за медицинско изследване с номер 301508 за ВМА и са му били връчени холограмни стикери. Извършеното е прието за нарушение на чл. 5, ал.3, т.1, пр.2 от ЗДвП.

На същата дата А. М. Т. се явил във ВМА и е извършил назначените му изследвания.

При тези обстоятелства, издателят на ЗППАМ е счел, че са налице предпоставките на 171, т. 1, б. "Б " от ЗДвП, поради което е издал оспорваната заповед, с която е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“. Отнето е свидетелството за правоуправление на МПС №[ЕИК].

По делото е приложено копие от изготвената съдебна химикотоксикохимична експертиза рег. № И-3348/03.04.2026г. на ВМА (л. 77 и 79), видно от която от извършените изследвания на предоставените проби на А. М. Т. не се установява наличие на алкохол (етанол) и наркотични/упойващи вещества.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, видно от входящия номер на подадената чрез административния орган жалба, от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Това обстоятелства се установява от приложените към административната преписка: Заповед № 513з - 12686 от 14.10.2025г. на директора на СДВР и от Заповед № 513з - 1632 от 02.12.2021г. на Министър на вътрешните работи, с която са определени служителите на ОПП - СДВР, които могат да налагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП.

Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма. В акта са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа. Издаването на ПАМ е и въз основа на издаден АУАН серия ГА, № 4885308 от 21.12.2025г. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975г., ОСГК на Върховния Съд, мотивите могат да препращат и към друг документ, приложен по административната преписка, какъвто е и настоящия случай.

Същевременно, съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „Б“ ЗДвП осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач“, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка.

В случая мярката е приложена по отношение на А. М. Т., който на 21.12.2025г. в [населено място] по [улица], Т. е управлявал МПС „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при проверка на водача

за установяване на употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство DrugTest 5000, №ARLN-0103, проба № 334- уредът е отчел положителен резултат за „Бензодиазепини“.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол и наркотични вещества в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018г.). Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. Установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста (чл. 3а от Наредбата). При съставянето на акт за установяване на административно нарушение за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване (чл. 6, ал. 4). В талона се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на наркотични вещества да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване.

В случая Т. не е приел показанията на техническото средство респективно теста и е извършил назначеното му медицинско изследване. В заключението на извършената съдебна химикотоксикохимична експертиза рег. рег. № И-3348/03.04.2026г. на ВМА е констатирано, че в пробите на А. М. Т. не се установява наличие на алкохол (етанол) и наркотични/упойващи вещества.

Законът дава възможност на проверяваното лице, при несъгласие с показанието на техническото средство- да извърши назначеното му медицинско изследване, като при наличието на кръвна проба /биологична проба/ се предвижда именно резултатите от нея да са определящи - арг. чл. 171, ал. 1, т. 1 б. „б“, посл. изр. ЗДвП.

В случая доказателствата по делото установяват по категоричен начин, че жалбоподателят не е управлявала МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози в деня на проверката.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

На следващо място, целта на налагането на принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП е осигуряване безопасността на движението и преустановяване на административните нарушения. От изложените по-горе по делото писмени доказателства се установява, че не е налице извършено административно нарушение от страна на А. М. Т. в настоящия случай.

В обобщение съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава, подлежаща на отмяна.

С оглед изхода на спора и своевременно отправеното от жалбоподателя искане за присъждане

разноски, на същия следва да бъде присъдена държавна такса от 5,11 евро и адвокатски хонорар в общ размер на 500 евро, общо разноски в размер на 505,11 евро. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, установяващи заплащането на адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро и с оглед липса на възражение от ответната страна за прекомерност на размера, съдът счита, че адвокатското възнаграждение следва да бъде присъдено, както е претендирано, а именно в размер на 500 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172 АПК, Административен съд-София - град, Трето отделение, 79 - ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. М. Т., с ЕГН [ЕГН] Заповед за прилагане на ПАМ № ГРАМ-1482464/21.12.2025 година по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДВП на мл.автоконтрольор в отдел „ПП“ СДРВ.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на А. М. Т., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], общ. Столична, [улица] - сумата от 505,11 евро разноски по делото.

Решението е окончателно, по аргумент от чл. 172, ал. 5, изречение второ от ЗДВП.

Преписи от решението да се изпратят на страните.